

لاس و خزال

جالاس هات، ئەحمەد خان قەتەئى نە دىبو. خەزال بە خەزمە تەكرانى گوت: لەشانی ئەحمەد خانى سەندە ئى بۆ دانىن، كورسێك لە لای سەرەووە. ئەگەر كورسێكەيان دانا، خەفتانى پلنگىيان بە كورسێكە دا دا بو. ئەحمەد خان، لە دلى خۆى دا، كوتى: دەبێ ميوانى ئەو كورسێى كۆ بێ؟ ئەو نەندەى زانى لاس وە ژور كەوت. خەزال كوتى: بێ گرى لە بەرى هەستەن. دەگەل ئەحمەد خان پەنجەيان لە پەنجەى يەكترى دا، لاس بە خێر-هاتنى شەهلىيارى كرد. ئەحمەد خان پێى گوت:

۵۳

سوواره كەى چوندىيە

سەرى مەنت بىتەووە بە قوربانى سەرىيە

بە ژەنگ شێرە و دەلێى هەژدىهەى ياغيە

قەتت بە خەزمەت نەگەيشتوم و شوناسم پێت نىيە

ايحتىزەزم لى مەگرە و پرسىيار عەيب نىيە

شوناسى خۆتم بێ، بلى، كۆى هاتو يە تىو عىلى مەلا داود و مەلا نەيىيە؟

ئەلحەق پىياوئىكى بەووجى، شكەندنى پىياوى پىياو، هيجى تىدا بەستە نىيە.

۵۴

ئەو لاس جووابى داو،

كوتى: با من مەتەبەت پى بلىم، ئەتۆ پكەمەووە حالىيە

نازانى ئەو دنيايە چۆل نىيە، دنيا بى شىرى بە خەبەر نىيە؟

ئەگەر لە ئەحوالى من دەرسى، بە من دەلێن: كورتە لاسى بالەكىيە

باب و باپىرم گەوزن پۆش بون، پىيان دەلێن: سمىل سى كامەرىيە

ئەمن كوژى مير حوسىنم، كەس لە حاستى وى نەيدەتوانى پكا ياغيكەرىيە

پس لاس آمد، احمدخان هرگز او را ندیده بود. خزال به خدمتکارانش گفت : در شانه احمدخان برای او صندلی بگذارید، يك كرسی بالاتر. اگر (= وقتیکه) آن كرسی را نهادند، خقتان [پوست] پلنگ بر آن كرسی انداخته بودند. احمدخان ، در دل خود، گفت : باید مهمان این كرسی که باشد؟ در آن اثنا لاس [بمجلس] وارد شد . خزال گفت: بی گره (راست و روان) پیش او برخیزید . [او= لاس] با احمدخان پنجه به پنجه یکدیگر زدند (بهم دست دادند)، لاس شهریار (= احمدخان) را خوش آمدگفت. احمدخان باو گفت :

۵۳

ای سوار جندی

سر منت بقربان سر باد

برنگ شیر است و گویی ازدهای یاغی است

هرگز بخدمت نرسیده‌ام و بتو شناسی ندارم

برهن اعتراض مگیر و، پرسیدن عیب نیست

شناسایی خودت را بمن بگو، که ای بمیان ایل ملا داود و ملا نبی آمده‌ای؟

الحق مرد لایقی هستی، شکستن مردِ مرد، هیچی در آن بسته نیست .

۵۴

این [است] لاس او را جواب داد ،

گفت: تا من مطلب را بتو بگویم، ترا حالی کنم

نمیدانی این دنیا چول (= خالی) نیست، دنیا بی شیر باخبر نیست ؟

اگر از احوال من میپرسی، بمن میگویند: کورته لاس بالکی

پدر و پدر بزرگم [پوست] گوزن پوش بودند، به آنان میگویند: سمیل سپی کلمری

من پسر میر حسینم، کس در برابر او نمیتوانست یاغیگری بکند

ئەمەنیش ژە ئیسەم ئەلعان لە عیلى شەمامەك و لەلك و بالەكییە

سەھوھ پیاو قسە پكا لە قسەتەى هەق دەستەى ایلاھییە

قسەتەم لێرە بو، هاتمە لێرە بە میوانییە

شەرت و شۆنیکمان بو هەبە، ئەما ایستا ئەسەحی نییە .

ئەحمەد خان ئەگەر تەمەشایەکی وی کرد و تەمەشای خەزالی کرد، لە دلی خۆی

دا کوتی: شەقلی ژومەتی شکاو، وا وێدەچێ: دەستیشی دە مەمکان گێژاوه. ئەحمەد خان

بانگی خەزالی کرد :

۵۵

کوتی کێژێ کولمەت بە مەن بمینی بە تەختی خۆنکاری ، تازەکانەیان دەفتەری

شالی داناو

سنگت بە مەن بمینی بە باغچەدی وەنەوشە، تازەکانە ئەو گۆلی داوه

شا کەزیهت بە مەن بمینی بە قۆبەنی هەلالە، تازە وردە بوونی تیگەژاوه

شەهین و باز چاوه ژێی بوون، مراوی لە سەری دەکاتەوه نالە نال و قاوه قاوه

بولبول عاشقی بوونی گۆلە، ناوێری بیته باغی، ئەلعان مەحتەل ماوه

ئەو گۆلانە دەست نە زەدەن ، ئەما پێم وایە : پاش گەل و پێش گەلی مەژی ،

شەگەلی کەوتۆتە ئێو و شەقلی شکاو

چاوت بە مەن بمینی بە ئەستێرە کەمی ژۆژی ، مەلای ساوه ران دێی بو بانگی ،

ئەو گۆشەى کیشاوه

کولمەت بە مەن بمینی بە شەمامەدی حدوت ژەنگ ، سال درەنگە ، شەختەى

پاییزی لەسەری داوه

خۆزگەم بەو کەسە کاسەبەینان و ایواران لیت دەبینی کام و کاوه !

پێم وایە بێ ایلتیقاتی، مەیلی دە شەو لە وەى پێشت نەماوه .

من هم آلان بر ایل شما مک و لیمک و بالکی رئیس
 سهو است مرد از قسمت حق دست الهی سخن بگوید
 قسمتم در اینجا بود، بمهمانی اینجا آمدم
 برای ما شرط وقراری هست، اما هنوز اصحیش نیست^۱.

احمدخان اگر (= وقتیکه) او (= لاس) و خزال را تماشا کرد، در دل خود گفت:
 گونه‌اش دست‌زده شده، چنان پیدا است: در میان پستانهایش دست‌گردانی کرده است.
 احمدخان خزال را بانگ (خطاب) کرد:

۵۵

گفت ای دختر گونه‌ات به [نظر] من به تخت پادشاه بماند، تازه دفتر شاه را
 بر آن نهاده‌اند

سینه‌ات به [نظر] من به باغچه بنفشه بماند، تازه این [است] گل داده است
 شاه زلفت به [نظر] من به بوته آلاله بماند، تازه اندک بویی در آن گشته است
 شاهین و باز چشم براه [آن] بوی‌اند، مرغابی بر سر آن ناله و غوغا میکند
 بلبل عاشق بوی گل است، یارای آن ندارد بی‌باغ بیاید، آلان معطل مانده است
 این گلها دست‌زده‌اند، اقا همین‌دارم: پس گله و پیش‌گله گوسفند و بَره بمیان آن
 افتاده و علامت و نشانه آن شکسته شده است

چشم‌ت به [نظر] من به ستاره روز بماند، ملای ماوران برای بانگ (= اذان)
 می‌آید، آن [ستاره] برآمده است

گونه‌ات به [نظر] من به شما هفت‌رنگ بماند، سال دیر است، شخته (= سرمای)
 پاییز سر آنرا زده است

خوشا بحال آن کس که صبحها و عصرها از تو کام می‌بیند!
 گمان می‌برم [که] بی‌التفاتی، میل ده شب پیش از اینت مانده است.

۱- یعنی هنوز معلوم نیست کار من و خزال بکجا میکشد.

۵۶

ایم بویه سوره قورینکیک گه ده نیشی له دم بیستینی^۱
 ههچه ندی هه ناسه هه لده کیشی بونی حهتر و حه بیر دینی
 ج-ته بریکه وا تیر باله، وا ته مایه تی شهرت بی بشکینی؟
 پیم وایه باعینیک پهیدا بووه، نه گهر بتوانی و دلت لی برفینی .

۵۷

کیرئی! ئه ری کیره کهی چاو به نگییه
 ئه من بی عاقلم، چاک آگام له خوم نیمه
 گهرت به من بمینی به گهرنی شهنگه سییه
 نهت بیستوووه نه گهر شتیکیان له کن بییاوی دانا به آمانه تییه
 آمانهت نایی له گه لی پکهی غه یانه تییه؟
 من هالاری جهه ندهم بی خوشتره له تانهی عه بدییه
 تهواوی سردار عیلان، ده لین: هه لبه ته خه زال به نه حمه د خانی سورچی و
 زوراریان قایل نیمه

ئه من زور په ریشانم به و نه نگی شیواو و بی مه یلییه، مه یل که سرییه
 هیچ ایلتیفات و عهتر به خشی جارانت نیمه .

۵۸

ئه من بی خه بهرم، نازانم کاری تو بو بوته کیشه و واوه یلایه
 بو بی وعزی، دهنگی توف و ته له سم و گوواره و کره مک و آوده نگی و خه بهرچی
 و بهر به نانت نایه؟

ئه من له وه یدا وه خته بگرم دهردی بی مردن و دهردی موفا جابه
 لیموی آمانه تیت پیم وایه چیدیکه بو دهستی من نایه .

۱- له مه هادی (= سا بلاغی) هه موکس ده لی «به ستین» یان «به ستینی جومی». نه و به ره-
 و به ری جومی و نه و چیکا په ی که آوه که ی بی دا ده روا پیی ده لین: «به ستین». به لام به یه تی بیزه که
 ده یگوت: «بیستین» .

۵۶

مرغابی ای شده‌ای که دم بستر رودخانه می‌نشیند
هرچند نفس میکشی، [آن نفس] بوی عطر و عبیر می‌آورد
چه طیری چنین تیزبال است، میخواهد ترا به شکستن شرط وا دارد؟
میبندارم باعشی پیدا شده، که بتواند دل از تو بر باید.

۵۷

ای دختر! ای دختر چشم‌بنگی
من بی‌عقلم، خوب از [حال] خودم آگاهیم نیست
گردنت به [نظر] من به‌گردن غازکوهی زیبا بماند
نشمنده‌ای وقتیکه چیزی نزد آدم به امانت گذاشتند
امانت، نباید بآن خیانت بکنی؟
من بخار جهنم را از طعنۀ عبد خوشتر دارم
تمام سردار ایلان میگویند: البته خزال به احمدخان سورچی و زوراری قایل
(راضی) نیست

من از این رنگ آشفته و [از این] بی‌میلی و میل‌کسری [تو] پریشانم
هیچ التفات و عطر بخشی گذشته‌ات نیست.

۵۸

من بی‌خبرم، نمیدانم کار تو چرا دعوا و واویلا شده است
چرا بی‌حالی، صدای طوق^۱ و طلسم و گوشواره و کرمک و آودنگی و خبرچی و
بَرَبشه‌هایت نمی‌آید؟

بدین سبب نزدیک است من درد مردن و درد مفاجا بگیرم
لیموی امانت، میبندارم دیگر بدست من نمی‌آید.

۱- طوق، طلسم، کرمک، آودنگی، خبرچی، برَبشه، اینها از زیورآلات زنانه بشمار میروند.

۵۹

کولمەت دەلئى شەمامەى چووار بېستانە، خال خال سور بوو
 مژولت جوتە، ھىندىك دەلئىن: عاشقە، ھىندىك دەلئىن: شىت بوو
 ئەمنىش اىعتىبار دەكەم، وەك جاران نەماوى، مەيلىت كەسر بوو
 چاوت دەلئى كەو، تەنەنگىچى دىو، كەوتۆتە ھاتوچوو
 سالى جارنىك يان دو جار نىوہ راستى ھاوینى و نىوہى پايىزى دەلئىن گەلاوئىز
 كەوتوو^۱

ئەتۆ، بە بى تاوان و بە بى موقەسىرى، دلى منت حدفس كردوو
 گە دلخوشىم دەبەو و زەردە خەنەت لە لىوان بى، لە من واىە دو سەت سالم لە
 عومرى زا بردوو .

۶۰

كىرئى! بو سەر ھەل ناھىنى، بۆچى وا بە عىنوائى
 سەرى منت بېتەو بە قوربانى ما بە نى ھەرتك زەرد مەمكائى
 زولفت لى ھاویشتوم ئەو شان ئەو شانى
 دەلئى جەللاى، چوكمى شات لە سەردە، ھاتوئە خۆن پۇزانى
 ھەلبەت لە قەدول و قەرار و بادگارى خۆت پەشىمانى .

۶۱

كىرئى! سەبەينا نام پى خۆشە، ئەگەر دەلئىن: ما بە نى شەو و رۇزانە
 جاران ئەگەر ئەمن لىرەكانە دەبوم بە ميوانە
 زولفى سى بەنگىت بو دەكردمەو پەخش و پەرىشانە
 سنگت بو دەكردمەو بە بازار و بە دوكانە

۱- گەلاوئىز كەوتوو يانى گەلاوئىز ئەنگوتوو . زىياتر خەلك دەلئىن : ئەنگوتوو ، نەك
 كەوتوو. گەلاوئىز لە نىوہ راستى ھاوینى دا دەنگووى، لىرەكانەكە باسى پايىزى دەك لىم مەعلوم
 نىبەكە پايىزىش دەنگووى يان نا؟ نەم بىستووہ گەلاوئىز پايىزان بنگووى .

۵۹

گونه‌ات گویی شمامه چهار بوستان است، خال خال سرخ شده است
 مژه‌ات جفت است، بعضی میگویند: عاشق است، بعضی میگویند: دیوانه شده است
 من هم اعتبار (= باور) میکنم، مثل گذشته نمائده‌ای، میل‌ت کسر شده است
 چشم‌ت گویی کبک است، تفنگچی را دیده، به آمد و شد (اضطراب) افتاده است
 سالی يك بار یادوبار [در] نیمه تابستان و نیمه پاییز گویند «گلاویژ»^۲ [در آسمان]
 افتاده (ظاهر شده است)

تو، بی جرم و بی تقصیر، دل مرا حبس کرده‌ای
 اگر از من دلجویی کنی و لبخند از لبانت بیاید، میپندارم که دو صد سال از عمرم
 گذشته است .

۶۰

ای دختر! چرا سر بر نمی آری، چرا چنین به‌عنوانی؟
 سر من قربان ما بین هر دو زرد پستان‌هایت باد
 زلفت را از این شانه بدان شانه انداخته‌ای
 گویی جلادی، حکم شاهت بر سر است، بخون ریزی آمده‌ای
 البته از قول و قرار و پادگاری خودت بشیمانی .

۶۱

ای دختر! مرا بامدادان خوش است، اگر (= وقتیکه) میگویند: ما بین شب و روز است
 در گذشته وقتیکه من در اینجا مهمان میشدم
 زلف سه‌بنگیت را برایم بخش و پریشان میکردی
 سینه‌ات را برایم بازار و دکان میکردی

۱- چهار بوستان ترجمه «چووار بیستان» کردی است، و آن بوستانی است که به آب نیاز ندارد
 زیرا آنرا در بستر رودخانه بعمل می‌آورند .

۲- گلاویژ (بفتح اول و یاء مجهول) ، ستاره شعری، «فرهنگ مها باد»، این ستاره در
 نیمه تابستان در آسمان ظاهر میشود .

۳- زلف سه‌بنگی: زلفی که بطور سه‌بنگی آراسته‌شده، چنانکه قبلاً گفتیم سه‌بنگی کردن
 زلف نوعی آرایش زلفان بوده است .

حازرت ده کرد جو ٲٲٲك زهره مه مكالنه
ده تگوت: تازه وه ختی ده ست لیدانه .

۶۲

ٲه لعان تیره نندازی، تیری دوژمنایه تیت داووم له جگهری
به دهردی ٲووه دهرم، نازانم چم به سهری
ٲه گهر بیٲو بترازینم بوستهی^۱ خه نجهری
خوم بکوژم، به هیلاک ده چم، بی بهش ده بم له آوی حدوزی که وسهری .

۶۳

خه زال ٲهوه جووایی داوه ،
کوٲی: عه جایه بم ! نازانم نه شٲته و نه جیننی-یه
گه وره ی عیلی ژهمکی و سورچی و زوراریه
ٲیم ٲهوه سفهره هاتووه بو شهژ و بو شهژاره تیه
سفهره که ی هیچ خیر و سه عادت نییه !

۶۴

ٲهوه براییم به گی لیتانی کوٲی :
هیچ نییه ٲهوه قسه به زوران دانا^۲
عیل له دهریه، وه ختی پیره کوستانه
که سیك خه مناك بی، شوبای کوستان بی بووی دهرمانه
ٲه حمه د خانی سورچی و زوراری قسیکی خراب ده کا، ده ٲی: خه زال په شیمان
بایی بهر دهسته، بو خوی هیچ نه زانه
جا کئی ده توانی ده ست پکیشیت بو ٲهوه جوته گولانه ؟
له ٲه حمه د خان زیاتر بو خه لکی سندانه، آزاری سدره تانه

۱- بوسته، قایشیکه که نایه لی خه نجهر له کالانی بیته دهری، ده سکی خه نجهری له کالانی
قاییم ده کا. له «فهره نکی مه هاباد» دانه و که لیمه بهم وه بهر چاوی نه هات .

۲- ویده چی «به زوریان دانا» دروست بی. ٲهمن ههر بهو جوره شم ته رجومه کرد .

حاضر میکردی دو زرد پستان را
میگفتی: تازه (آلان) وقت دست زدن [به آنها] است .

۶۲

آلان تیراندازی، تیر دشمنی بجگرم زده ای
بدرد تو میمیرم، نمیدانم چه بر سرم آید
اگر چنانکه بند خنجر را بازکنم
خودم را بکشم، به هلاک میروم، از آب حوض کوثر بی بخش میشوم .

۶۳

این [است] خزال پاسخ داد ،
گفت: در عجبم! نمیدانم نه دیوانه است و، نه جنی
بزرگ ایل رمکی و سورچی و زوراری
بگمانم این بار برای جنگ و شرارت آمده است
سفرش هیچ خیر و سعادت نیست !

۶۴

این [است] ابراهیم بگ لیتانی گفت :
این سخن هیچ نیست بزرگش کردند
ایل در بیرون (صحرا) است، وقت پیره کوهستان است
کسی غمناک باشد، نسیم کوهستان برای او درمان است
احمدخان سورچی و زوراری حرف بدی میزند، میگوید : خزال پشیمان است
پدرش زبردست است، خودش نادان است
که میتواند بسوی این دو گل دست دراز کند ؟
غیر از احمدخان برای خلق دردکشنده است، آزار سلطان است

کەسێکی شتێکی بێ قوت نەچی، بلێن: ئەو لەسەر زاری دانا
زەهری مار جەرگی پیاوی دەبژێ، پیاوی دەکاتووە بێ رۆح و بێ گییانە .

۶۵

ئەحمەد خان نازانی قسە پکا، قسە زادە برێ
کێ دەتوانی هاچەری دەرکی خەزینەدی تۆ وەرگرێ ؟
دەبێ قەبر بۆ خۆی هەل کەنی، ئەو سەعاتە دەمرێ .

۶۶

ئەو هەر برایمی لێتانی لە خەزالی دەپرسێ :
دەبگوت خەزالی شۆزی چا و بەنگیە
ئەمنت دەمر مەو لە بەر کۆلمە یەکی سور و سپیە
آرامی دلان، خۆری بەحەشتی باقیە
بۆ لەگەڵ ئەحمەد خان ئەو ژۆکە هیچ ایلتیفات نیە ؟
بێستومە لە غەیرە و لە بیگانە و لە ژدین سپی عیلى مەلا نەبیە
دەلێن: کابرایەکت ژاگر توو بە مەباشیری و ایختیيارت داووە تە بەر دەستیە
هیچ کەس لە سەر عیلى مەلا داود و مەلا نەبی حەقی نیە
هەتا ساغ بێ نیو چاوانی ئەحمەد خانی سورچی و زوراریە
هیچکەس ناتوانی لەو عیله زولم پکا و، بیکانەو زولم کاریە
مباشیر و ساحیب ایختیيار بۆ تۆ لازم نیە
کەسێکی بێتە کن تۆ بە نۆ کەریە
سەری لە بەردی دەدا، وە بزانی رۆحی بێ نیە .

۶۷

ئەو لاس کوتی :
هەك ژەبی لە یەخەى كراسى خۆم دا نەمێنم !
هەج كەسێك قسەى كال بە من بلێ دەپێش دا خۆنى دەپژرێنم

کسی نتواند چیزی را ببлед، بگویند: این [است] بر سر دهان نهاد
 زهرمار جگر آدمی را می بُرد، آدمی را بی روح و جان میکند .

۶۵

احمدخان نمیداند حرف بزند، بی اختیار سخن میگوید
 که میتواند کلید درِ خزینۀ ترا [در دست] بگیرد ؟
 باید [چنان شخصی] برای خود قبر بکنند، این ساعت میمیرد .

۶۶

این [است] همان ابراهیم بگ لیتانی از خزال میبرد :
 میگفت خزال رعناي چشم‌بنگی
 من قربان گونه سرخ و سفیدت کردم
 آرام دلها، حور بهشت باقی
 چرا امروز با احمدخان هیچ التفات نیست ؟
 از غیر و بیگانه و ریش سفید ایل ملانی شنیده‌ام
 میگویند: شخصی را مباشر گرفته‌ای و بدست او اختیار داده‌ای
 هیچ کس حق سرپرستی ایل ملا داود و ملانی را ندارد
 تا پیداشانی (وجود) احمدخان سورچی و زوراری سلامت باشد
 هیچ کس نمیتواند از این ایل ظلم و ستمکاری کند
 مباشر و صاحب اختیار برای تو لازم نیست
 کسی بنوکری نزد تو بیاید
 سرش را بسنگ میزند، چنان بدانند که روح با او نیست .

۶۷

این [است] لاس گفت :
 کاش ربّی در [میان] یقۀ پیراهن خودم [زنده] نمائم !
 هر کس سخن سرد بمن بگوید خونس را میریزم

به‌خه‌نجه‌ری دوسک نیژرینی جگه‌ری دهر دینم
 کاری که‌میش له‌کاری ده‌ترازینم
 آماندت و آرامی دلی لئی ده‌ستینم
 یان ئەمن ئەو سهری خۆم ده‌دۆزینم
 یان عیلمی سورچی و زوراری و لاتانان ده‌سو‌تینم
 یان سۆسه‌نی دایکم بو‌ سهر شینگای قه‌بری خۆم دینم
 جا با دایکم بۆم بگری، بلئی: فرمیسک هه‌لده‌وه‌درینم
 خۆم ده‌کوژم با له‌ پاش لاس نه‌مینم .

۶۸

که‌سیکی پیماو بی، ده‌بێ ژکیف بدا له‌ مایه‌نی عه‌سله‌ به‌حریه
 له‌ قه‌برغه‌ی بدا قه‌ره‌ پینا‌یه‌کی وه‌ستا داودیه
 شیریککی کالان زیژینی کارخانه‌ی ژۆمیه
 دوواژه‌ تیری قه‌تل کردی په‌ژدالییه
 جیکای کیشه‌ و نیزاحی پیماوان جیکای چۆلییه، ایره‌ آوه‌دانییه
 هاتوم به‌ عینوانی دیبانه‌تی و میوانیه
 شهرت ئەوه‌ به‌ پیماو کزه‌ی نه‌یه‌ له‌ دلاییه
 نه‌پاژت‌ه‌وه‌ بو‌ که‌وچکیک خۆنیه
 خیر با خه‌زال شهرمیش پکا، نه‌خیر پیت قاییل نییه
 ئەمن به‌ندی دلی خۆم ده‌به‌ستم به‌ شلیری خاوی ده‌ستی خه‌زال و خه‌زاله‌شوژی
 مه‌لا نه‌بیه .

ته‌ما یان بو‌ مه‌جلیس بشله‌قینن، بیته‌ بۆم بۆمی خه‌نجه‌ران و سه‌حرای مه‌حشر.

با خنجر دسته نیرویی^۱ جگرش را در می آورم

کار کوچک را بزرگ میکنم

امانت و آرام دلش را میستانم

یا من این سر خودم را میبازم

یا ایل سورچی و زوراری و لاتان (= لیتان) را میسوزانم

یا مادرم سوسن را برای شیون بر سر قبر خودم می آورم

آنگاه مادرم گریه کند، بگوید: اشک می افشانم

خودم را میکشم تا دیگر بعد از لاس [زنده] نمانم .

۶۸

کسیکه مرد باشد باید بهماریان اصل بحری رکاب بزند

قرابنه^۲ ای استاد داودی به پهلوی بزند

شمشیری زرین غلاف کارخانه^۳ رومی

دوازده تیر قتل کرده از پردال^۳

جایگاه جنگ و نزاع مردان بیابان است، اینجا آبادانی است

بعنوان نیکی و مهمانی آمده ام

شرط آنست مرد از دلش سوز بر نیاید

برای يك فاشق خون [که در تن دارد] التماس نکند

خیر خزال شرم میکند، بتو راضی نیست

من بند دل خودم را با شلیر^۴ خام دست خزال و خزال رعنای مالانبی میبندم .

میخواستند مجلس را بهم بزنند، جنگ خنجر و صحرای محشر بر پا شود .

بقیه دارد

۱- نیرویی: شاخ گاو نر کوهی .

۲- قرابنه: يك نوع تفنگ کوتاه شکاری سرپر . «فرهنگ عمید» .

۳- دال : پروزن بال، پرنده ایست که پر او را بر تیر نصب کنند و بعد بی عقاب گویند .

«برهان قاطع باهتمام دکتر معین» . ۴- شلیر: (بسکون اول و یا مجهول) اکلیل الملك .

رک: کتاب «کولکه زیربنه» از گیو موکریانی .